

közben Tripoliszból Enver bej is, a hévvel teli fiatal vezér; a hosszú békétárgyalás alatt kiszállt a pánik a török hadsereg lelkéből s helyét bizakodás, harci kedv, a nemzeti önértzet új föllobbanása és vallási fanatizmus foglalták el. Harcolni kívántak, újra szembeszállni az ellenséggel, kiköszörölni a csorbát, visszaszerezni az elvesztett területeket és mindenekelőtt fölmenteni és megtartani az ostromlott erődöket: Janinát, Szkutarit és mindenekelőtt Drinápolyt, a szent várost. A békétárgyalást türték, amíg ezeknek megtartását remélhették. De amint kimondatott, hogy Drinápoly is az ellenségé, az új-törökség a tömegek hangulata által emelve ismét forradalmi csinnel magához ragadta a kormányt. Ezuttal azonban nem vértelenül: *Nazim* tábornagy, a nagy vereségek fővezére, a rossz fegyverszünet megkötője, golyótól halott. Az ő végzete betelt, mint egy klasszikus sorsdrámában.

És Európa újra izgulhat, újra törpönghet, újra tanácskozhat a balkáni békén és a balkáni új renden: új tényezővel van dolga, amely úgy lehet, még kemény próbára teszi az együttesen működő hatalmakat.

— **Bucus a volt hercegprimástól.** A magyar katolikus püspöki kar képviselőjében ma délelőtt *Csernoch* János dr. hercegprimás, valamint *Szmrecsányi* Lajos egri érsek és *Radnai* Farkas besztercebányai püspök küldöttségileg tisztelegtek a budai palotában *Vaszary* Kolos volt hercegprimásnál. A tisztelegésen *Csernoch* János dr. hercegprimás fölratot nyújtott át, amelyben a püspöki kar hivatalosan elbucszuk a volt hercegprimástól.

— A barátaim.

A pupos ember rövidesen megtudta, hogy Annuska apja madárkereskedő volt és amikor öreg idejére abbahagyta az üzletet, ezekkel a kanári madarakkal vonult vissza a nyugalomba. A pálya, amelyen az ember a kenyér után baktat, minden ember karakterét különösképpen megformálja és a hosszú élet az énekes madarak között a valószínű magyarázata, hogy Annuskáék állandóan énekes kedvűek voltak.

Ünnepi este volt a pupos ember bevonulása, aki hirtelen úgy beilleszkedett a családba, mint a teli hold udvarába az odátévedt csillag. Az új lakó muzsikusként egy színházi zenekarban és a hegedűjével új hang csendült meg az énekes családban. Az öreg madárkereskedő citerázott, Annuska ábrándosan énekelt, hóhaju anyja meleg alt-hangon kísérte, a pupos ember pedig hegedűjátékával szépen, harmónikusán megkoronázta a furcsa muzsikát. Borongó, szerelmes magyar dalok röptek ki Annuskáék ablakából és odaszálltak a folyosókon álmodozó mátkapárokhoz. A gyönyörűségekől borzongó fiatalok nem eresztették el a dalokat és ájtatosan, halkán belefönték a maguk énekét, s muzsikás, dalos lett a ház, melyre friss virág-illatával ráborult a májusi éjszaka.

Ezután minden este volt szerenád. Amikor véget ért, a folyosókon megmozdultak a fiatalok és karöltve, énekes szóval elindultak a lépcsőház felé. Imbolygó léptekkel valamennyien fölkerelkedtek, mentek a májusi sétára és a park a ház előtt már messziről kibontotta, emelgette feléjük ölelő karjait. Orgona-, jázminbokrok árnyékában mátkapárok sétáltak és esténként itt volt a két nyomorék is, a szívükkel beszélgető embe-

Szükség van-e Szegeden jogakadémiára?

(Saját tudósítónktól.) Rendkívül értékes, érdekes és tanulságos dologra hívja föl figyelmünket egy hozzánk beküldött cikk. Alább szó szerint megtalálja az olvasó, de a főiskoláért való harcunkba épen főiskolai rendszerünk helytelen arányainak ismételt föltárással és hivatalos köreink állásfoglalásának minden bizonnyal hiteles ismertetésével úgy szól bele, hogy mindenkit a legkomolyabb megfontoltságra és meggondolásra kell készítenie. Csak a legnagyobb méltánylás hangján emlékeztetünk meg mindenkit azokról a törekvésekről, amelyek Szegedet főiskolai központtá akarják tenni. Természetes, hogy ennek a törekvésnek első reprezentánsai nem nyugodhattak bele a volt kormányban abba a döntésbe, amellyel az új egyetemeket Pozsonynak és Debrecennek ítélte oda és nyomban e döntés után a legkézenfekvőbb ideálok fordultak annak érdekében, hogy Szeged régi vágya — ha a kisebbik felében is — teljesedésbe menjen.

Igy nyert életet az a törekvés, hogy Szeged a pozsonyi jogakadémiának ide helyezésével kérjen a kormánytól rekompenciát. *Határozottan tudjuk, hogy Szeged megkapja a pozsonyi jogakadémiát, csak kérnie kell.* De mindjárt akkor, amikor ez a törekvés közismertté lett, aggályok merültek föl a tekintetben, hogy hasznára lenne-e Szegednek, megéri-e az áldozatokat egy jogakadémia azután, hogy Pozsonyban és Debrecenben fölláttaták az egyetemet. Joggal hivatkozhattak arra, hogy ez a jogakadémia csak tengődnék és ép oly kevésbé tölthetné be tudományos, mint a város érdekében való gyakorlati hivatását.

Az alább közölt cikk megszívlelésre na-

gyon érdemes állásfoglalása szerint a pozsonyi jogakadémiának Szegedre való helyezését *sem helyi, sem országos érdekekkel nem lehet támogatni.* Rámutat a gyakorlati irányú főiskolák nagy szükségére és arra, *hogy az illetékes körök inkább újabb egyetemek föllállítását, mint sem az akadémiák lábraállítását tervezgetik.*

Nagyon ajánlatos lesz mindezt megszívlelnünk, mielőtt végleg megválasztjuk azt az utat, amelyen megvívni szándékozunk a főiskoláért való új küzdésünket.

* * *

A szegedi sajtó ismételtén foglalkozott azzal a kérdéssel, mondja a hozzánk beküldött cikk, hogy a polgármester által oly nagy kitartással propagált jogakadémiára egyáltalán van-e szükség, szabad-e más főiskolai szükségletek kielégítése előtt Szegeden jogakadémiát fölláttatni, nem veszélyeztetí-e tanulói jusságunk helyes pályaválasztását és nem fogja-e a jogi pályán működő proletárok számát továbbra is növelni akkor, amikor más, nehezebben megközelíthető főiskolák nem nevelnek még ma se kellő számú diplomás embereket a gyakorlati, nevezetesen a műszaki és gazdasági pályára.

Érdekes, reánk nézve rendkívül fontos ítéletet olvashatunk az új jogakadémiák helytelen törekvésére vonatkozólag egy kiváló tudós-professzor nemrégiben megjelent kiváló tanulmányában.

Gergely György dr., máramarosszigeti jogakadémiai tanár, az újabb irányú jogászképzés alapos ismerője a következőket írja a máramarosszigeti jogakadémiai életképeségi kérdésével kapcsolatban:

„A minisztériumok következetes eljárását igazolja az a mai az u. n. „Felsőoktatásiügyi Egyesület” májusi gyűlésén egy minisztériumi főtitkárviselő felszólalásából is kipattant, de más oldalról is sejthető, *hogy t. i. illetékes körök inkább újabb egyetemek (gazdasági, technikai és esetleg még egy újabb tudományos egyetem) föllállítását tervezgetik, semmint a kis akadémiák lábraállítását.*”

rek között. Valami rejtelmes barátkozás egymás mellé boronálta őket. Különbözőben itt a parkban alig beszélgettek, csak ültek egymás mellett a zöld fapadon, mély hallgatással, néha-néha egymásra tekintve. Egy este a pupos ember nyugtalanzkodott. Kemény, sárga arcát az ég felé emelte és a sánta leány is fölnezegetett a mennyboltra. Olyan volt az ég fölöttük, mint egy regés baldachin. A világoskék firmamentum puha, süppedős volt, mint a finom bársony, a fehér felhők, mint a habos selyem, gomolyogtak rajta. A hold ráderengett a mennyboltra és halovány sugárkévével összeszótta az ég játékeit. A pupos ember egyszer csak megszólalt:

— Én olyan furcsán érzem magam, ha a hold süt...

A sánta leány ráemelte barátjára a tekintetét és madárcarcán nyugtalanzkodott a kíváncsiság. Nem tudta, hogy mit mondjon, egy kicsit gondolkodott, aztán lehajtotta a fejét:

— Én is...

A muzsikusként újra rábámészkodott az égre, a hold delejes erővel rásütött gnóm-fejére. Kemény arca csupa izgalom volt, amikor beszélt:

— Én még mindig nem vagyok pesti ember. Ilyenkor, ha a hold süt, otthon járok, a kis városban, ahol nincsenek paloták. Itt ki kell menni a városból, ha a holdat látni akarom, a paloták elrejtik, a sugarait elfogják. De én szeretem a holdat és mindig tudom, mikor van telihold. Ilyenkor felnézek a paloták között az égre és látom... a mi fehér utcánkat, melyben nem ég a lámpás, a Nagy-Dunát, mely ezüstfolyókat ringat, az arany klastromot, melyből hófehér apá-

cák néznek ki... és eszembe jut, hogy ilyenkor mennyi ember szerelmes...

A két nyomorék mögött megzörrent a jázminbokr. Rövid, forró kacaj csengett, aztán apró trillákban ijedten, ujjongva, sóhajba halkulóan tovább zengett és belemerült egy villámosan ütköző hirtelen néma csókba. A pupos ember elejtette a szavát és zavarodottan nézett párjára. Ezután mind a ketten a földre bámultak és a zöld fapadon lassan, palástolt mozdulással, egymás mellé huzódtak. A leány szólalt meg, de tekintetét nem emelte fel a földről:

— Én nem születtem hibás lábbal. Beteg voltam és akkor lettem ilyen...

A pupos ember a leány mellé csuszott, már érezték a testük forróságát és halkán, félénken belefönta szavát a leány szavába:

— Engem a dajkám ejtett le, két éves voltam...

— Mennyit szegyenkeztem...

— Nem mertem a lányokra nézni...

— A többi lányok mind boldogok...

— Mindig akartam és sohse mertem szeretni...

Elhallgattak, nagyszerű látomásoktól terhesen s gyáván vártak valami káprázatos eseményre. Csók csattant újra mögöttük, friss vérű szerelmesek nászos játékba kezdtek. Rezgett a bokor, fehér jázminvirágok hulltak a csunya emberekre. A sánta leány a két kezébe rejtette az arcát, úgy zokogott, de a pupos ember megkereste a párja kezét, egyenként lefejtette az ujjait és belekulcsolta azokat a maga kezébe; amikor pedig egymásra néztek, akkor összeborultak és szűz csókokkal összefonódtak.